

2019 HÚSVÉT 24. évfolyam 83. szám

LÁMPÁS

A HATVANI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

KÉPES BESZÁMOLÓ

Take Heart Dicsőítő Csoport tavaszi koncertje

Utcai evangelizáció a főtéren

Január 22-én volt az Újhatvani templomban az ökumenikus imahét összejövele.

A Lámpás újság
minden kedves
Olvasójának áldott
Feltámadás-ünnepet
kívánunk!

A Lámpás Szerkesztői csapata

TANÍTÁS

Mi lesz velünk a halál után?

A feltámadott Jézus a Jelenések könyvében ezt mondja: „Nálam vannak a halál és pokol kulcsai” (Jel 1,18). Az Úr már életében is kijelentette, hogy aki benne hisz, ha meghal is él (Jn 11,25). Ezért hitünk szerint minden Jézusban hívő személy, már halála pillanatában egyenesen Jézus közelébe, az Atyához kerül. Ezt kéri István vértanú is, amikor megkövezik Jeruzsálem egyik kapuja előtt: „Úr Jézus, vedd magadhoz lelkemet” (Csel 7,59). Pál apostol több helyen is arról vall, hogy halálunk után mindnyájan megállunk személyesen az Úr előtt (2Kor 5,6-8), sőt, már szabad szívvel előre is vágyakozhatunk erre a találkozásra, mert az jobb mindennél (Fil 1,21-23).

A hit nélkül élő személyek azonban a győtrelem helyére kerülnek, ahol szenvedés van, s ahonnan már nincs visszaút (Lk 16,22-23). Isten szeretetére most kell választ adnunk, amíg itt a földön élünk, mert halálunk után erre már nem lesz lehetőségünk (Lk 16,26; Zsid 9,27).

Jézus visszajövelekor a hívők feltámadnak. Ez lesz az első feltámadás. Akkor átváltozunk: Jézus dicsőséges testéhez hasonló testet ölthetünk fel (Fil 3,2). Ez azt jelenti, hogy a mennyben lévő lelki-szellemi létformánkra egy dicsőséges, romolhatatlan és örökkévaló testet kapunk. Ekkor teljeseedik a ki a megváltás, amely nem csupán lelkünk üdvözítése, hanem testi létformánk megdicsőülése is lesz. (Jel 20,4-6; 1Kor 15).

A hitetlenek is feltámadnak. De ők gyalázatra és örök szenvedésre támadnak fel (Dán 12,2-3; Jn 5,28-29; Jel 20,11-15).

Az Úr érted is meghalt a kereszten, s nagyon szeret mindnyájunkat (Jn 3,16). A te bűneidért is súlyos szenvedéseken ment át, hogy helyetted is elszenvedje a törvény követelését, s ne maradj az elvetettségben. Az Úr veled akar lenni az örökkévalóság örök örömeiben. Ezért ne vonakodj a válaszással! Így is imádkozhatsz: Uram, Jézus, köszönöm, hogy engem is szeretettel megváltottál. Bocsásd meg bűneimet és fogadj be nyájadba. Téged akarlak szeretni és követni mostani életemben és majd egykor az örökkévalóságban is. Ámen!

*Dr. Tatai István
lelképásztor*

EMLÉKEZÜNK

**Csényi György lelkipásztorra emlékezünk
1938-2019**

Csényi György beosztott lelkipásztorunk a Budapesti Református Theológiai Akadémián szerezte meg lelkészi oklevelét, majd beosztott lelkipásztorként először 1960. július 1-től 1962. szeptember 30-ig szolgált Hatvanban és szörványainkban. Életének utolsó szakaszában, Nagy Kornélia (Nelli Néni) halála után, 2003. március 19-től visszatért közénk, és még egyházi nyugdíjba menetele után is hirdette Isten Igéjét közöttünk.

Különösen sokat szolgált Bátonyterenyén, ahol a családi fészek a mai napig megvan, de megszólalt Hatvan város ünnepi rendezvényein és a nagyheti istentiszteleteinken is.

Istennek köszönjük meg szolgálatát. Szerette Isten Igéjét, mert megtapasztalta annak erejét és kiválasztó vigasztalását. Szerette Isten népét is: sohasem mondott rosszat másról, de mindig érdeklődött mások hogyléte felől, mert szívében viselte a szörványokat és az ifjú munkatársak sorsát is. Szerette egész népünket. Mindig ott élt benne ez a reménység: Isten győz. Ilyen reménységben volt 1956-os ember is, aki teológus társaival együtt részt vett a Kossuth téri tüntetésen. Szerette az Urat. Istennek adta meg magát, bármilyen

nehézségen is kellett átmennie. – Ahogy önéletrajzában is meggyőződéssel írja: „Életemet védőburokban éltem, ez a védőburok Isten kegyelme volt számomra.”

Csényi György 2019. január 23-án, otthonában, csendességben ment el közülünk. Isten áldja meg emlékét szívünkben!

Négy évvel ezelőtt ezt írta a Lámpásban mindannyiunk számára:

„Elgondolkodom olykor azon is: mire jó az emlékezés? Vajon mások kire és mire is emlékeznek? Találtam néhány eligazító, megfontolandó választ ezekre a kérdésekre az Élet könyvében. Íme:

Az igaznak emlékezete áldott (Péld 10,7).

Emlékezz vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened az Úr! (5Móz 8,2).

Emlékezzetek vissza, hogyan beszélt nektek... (Luk 24,6).

Ez az én testem, amely ti érettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre! (Luk 22,19).

Egy tanulságot azonban máris levonhatunk: nem az a lényeges, hogy ránk emlékeznek-e, hanem, hogy mi magunk mit, illetve kit helyezünk emlékezetünk előterébe!

Ennek szellemében a húsvéti ünnep alkalmából hadd idézzek még egy apostoli intelmet: „Ne feledkezz meg arról, hogy Jézus Krisztus, aki Dávid utóda, feltámadt a halálból!” (2Tim 2,8).

Dr. Tatai István

**Megemlékezés Édes Zoltánról
(1937 – 2018)**

Édes Zoltán - tiszteletbeli gondnokunk - gyermekkorra óta, még a politikailag nehéz időszakokban is, mindig hű szolgája volt az Úrnak, és családját is igyekezett a hitben vezetni.

Hatvanba költözésük után bekapcsolódott gyülekezetünk

életébe, és nem sokkal ezután, 2000-ben gyülekezetünk gondnoka lett. 15 éven át igen áldásos gondnoki munkát végzett. Hatalmas álmokat álmodtak lelkipásztorunkkal együtt, s az Úr mindig mellé állt a megvalósításban is.

Szolgálatát a legnagyobb munka a jobbágyi és a bátonyterenyei gyülekezeti ház megvásárlása és átalakítása volt. Sikerült a templom és a gyülekezeti ház

tetőcseréjét elvégezni. A gyülekezeti házban fürdőszoba és kiskonyha létesült. Visszavásárolhattuk az egykor kisajátított templomkertet, ami sövényvel lett bekerítve. Templombelsők is teljesen megújult. Megtörtént a szőszék és környezetének teljes felújítása is. A mennyezet színfurnér falemezzel lett beborítva, majd sikerült a padokat, az ablakot is kicserélni, és a templom bejárata is megszépült.

Rendezte és gyűjtötte gyülekezetünk fényképeit és igés kártyákat készített. Kapcsolatot ápolt más gyülekezetekkel, szervezte az egyházmegyei presbiteri napokat.

Zoli bácsink bölcs, önfeláldozó és melegszívű testvérünk volt mindenkor, aki rendszeresen látogatta a gyülekezeti alkalmakat és imádkozott gyülekezetünkért. Imádságában mindig kérte, hogy lehessünk „Krisztus arcú hívek”.

Az ÚR őrizze szívünkben Zoli bácsi emlékét!

Tóth László

BIZONYSÁGTÉTEL

Üzemanyag a mennyből

Egy evangelizációs alkalomra igyekezve megálltam egy benzinkútnál. A pénztárnál egy fiatal fiú az üzemanyag-kártyájával szeretett volna fizetni. Nem működött a kártya. A tapasztalt benzinkutas mindenféle praktikával próbálkozott, de nem sikerült fizetni. Közben nőtt a sor, kínos tekintetek, sietős pillantások látszottak az arcokon, és nagy sóhajok hallatszottak. Még egy utolsó próbálkozást tett a pénztáros: egy celluxot vett elő, amellyel a megkarcolt mágnescsíkot a kártyán leragasztotta, abban a reményben, hátha életre lehet vele kelteni ezt a műanyagdarabot. De az csak látszólag volt ép! Az életre vezető út azonban nem ez volt. A fiúnál volt némi készpénz, ami nem volt elég a fizetésre, azonban a benzin már az autó tankjában volt. Messziről érkezhettek, hiszen azt mondta, senkit nem tud most felhívni telefonon, aki idejönne segíteni.

„Fizesd ki helyette!” – hallottam egy hangot. „Úgy, ahogy én is tettem érted!” Előreléptem és kifizettem a hiányzó összeget. A fiú zavarban volt, elkérte a bankszámlaszámomat. A pénztárcámból előkotortam egy cetlit, amelyre két igehely volt kijegyzetelve. Így szólt az egyik ige: „Az asszony azonban így felelt: „Úgy van, Uram! De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek uruk asztaláról hullnak.”

Útra keltek az igék a bankszámlaszámmal együtt. Másnap megérkezett az utalás a fiútól. Többet utalt vissza. Megragadtam az alkalmat és megkerestem a közösségi oldalon, hogy tudassam vele, a segítség nem a saját jóságomból fakadt.

Nekem is segített Valaki az életemben, a legnagyobb, szorult helyzetben. Jézus Krisztus volt az, aki megbocsátott nekem sok bűnt. Találkoztam vele valóságosan, mint ahogy a fiú meg én a benzinkúton. Innentől rájöttem, hogy semmi nem az enyém, a pénz sem ezen a világon. De lehet jóra használni, hálából, szeretetből. Majd írtam egy áldást, hogy lássa meg az Úr a visszautalt nagyobb összegben a fiú szívében a hálát, és jutalmazza meg érte!

Azt hiszem, ezen a napon mindketten tele tankkal távoztunk erről a különleges kútról!

Bucsuné Kuti Marietta

RIPORT

„Végy tőlem fehér ruhát!”

(Jel 3,18)

Fehér Emese óvodapedagógust szeretném bemutatni. Mikor lett valóságos számodra Jézus Krisztus élő személye?

Általános iskolában nálunk kötelező volt a hittan óra, be volt építve az órarendbe. Azonban nem igazán érezte ezt senki kötelezőnek: nekem is természetes volt, miként az is, hogy vasárnap istentiszteletre mentünk. Az alsó tagozati oktatásra is úgy emlékszem vissza, mintha csak egy mese lett volna Jézus feltámadásának története.

Aztán, amikor hetedik osztályos lettem, eljött a fordulat. Egy hittan órán a kedves és megértő tiszteletes, aki mindig meghallgatta minden problémánkat, elkezdte olvasni Jézus keresztre feszítésének és feltámadásának történetét. Igaz, sokadszor hallottam már mindezt, de akkor mégis egész más volt hallani az ismert történetet. Tudtam, hogy ez nem csak egy mese, Jézus feltámadása igazság.

Jól érzékelem, hogy egy hívő családi háttérben nőttél fel?

Igen is meg nem is. Erdélyben születtem, ahol apai részről csak apai nagyapámat ismertem. Ő sosem járt templomba, mégis mindig azt mondta, amikor én mentem, hogy oda jó helyre megyek. Anyai nagyanyám néha eljárt templomba, viszont minden új kabátomra azt mondta, hogy az jó lesz a templomba. Az anyukám gyakran járt, édesapám csak ünnepnapokon. Nem emlékszem, hogy otthon a szüleim imádkoztak volna, de mindig terelgettek. Visszaemlékezve, én mindig szívesen mentem templomba.

A mesevilágtól nem szakadtál el teljesen. A hivatásod a gyerekek körül forog. Az Úr vezetett erre a pályára?

Nagyon aranyos tanító nénim volt. Gyerekkoromban mindig is pedagógus akartam lenni. Aztán ezt az Úr másként gondolta. Várom kellett érettségi után még két évet, hogy elkezdhessem a főiskolát.

Mi ennek a pályának a szépsége és nehézsége ma?

Sok szépsége van: röviden a gyerekek szeretete és a változatosság. Azonban vannak nehézségei is. Ilyenkor Jézus szeretetére szoktam gondolni és a szülőkhöz is így próbálok hozzáállni. Nem szabad hagynom, hogy rossz gondolatok uraljanak, és ezt sugározzam a környezetemre. A problémák mindig megoldódnak, ha szeretettel gondolkodom a megoldáson. Sok félelemmel találkozom. Előfordult olyan is, hogy azért nem öleltek meg egy beteg gyermeket, mert félték a betegségtől. Sok a panaszkodás, hogy mekkora áldozatot kíván a gyermeknevelés. Mindenki rohan, még szabadnapokon is. Így húsvéthoz közeledve gyakrabban jut eszembe, hogy az Úr Jézus ennél sokkal nagyobb áldozatot hozott értünk.

A gyülekezeti szolgálatokban is részt veszel. Milyen területen?

Vasárnapokon szoktam segíteni a gyerekórákon. A báb szolgálatba is bekapcsolódtam már, és nyáron a gyerektáborban is szolgáltam.

Köszönöm szépen, az Úr Jézus áldását kívánom az életetekre!

Bucsuné Kuti Marietta

GYŰLEKEZETI SZOLGÁLATOK

Istennek zengő tízévnvi ének

Mit jelent számodra a kórusban éneklés? Ezt a kérdést tettem fel a kórustagoknak. Íme, a válaszok:

Mayer László: Számomra a kórus egy olyan közösség, ahol az Úr közelségébe lehet kerülni. A szívből és lélekből kiáradó hálaénekek megerősítenek, és hiszem, hogy a gyülekezetet is közelebb hozzák Istenhez. „Magasztallak, Uram, a népek közt, zsoltárt zengek néked a nemzetek közt, mert szereteted az égig ér, hűséged a magas fellegekig. Magasztaljanak téged a mennyben, Istenem, dicsőítsenek az egész földön!” (Zsolt 57.10)

Bodáné Csontos Gabriella: Középiskolás koromban kezdtem énekelni. A debreceni kollégiumi kántusban, majd budapesti teológushallgatói éveim alatt is szolgálhattam kórusban. Nagy öröm számomra, hogy most a gyülekezetünkben is dicsérhetjük az Urat ezen a módon.

Boda Pál: Kórusunk segít a szavakkal számomra nehezen kifejezhető Lélek munkáját átélni és átadni. Ez ebben az imádságokkal is megtámogatott közösségben sokkal könnyebb.

Luda Istvánné Márti néni: Az énekkarban való éneklés felüdülés. Kicsi koromtól szeretek énekelni. Az édesapám kántortanító volt, sokat énekeltek otthon együtt. Így sok éneket ismerek. A kóruséneklés közben őrá is emlékszem. Isten dicséretében egyesül a családnk.

Laczik Ferencné, Ilike néni: Egy kis faluból, hatgyermekes családból jövök, mély szegénységből. Apánkat 34 évesen elvesztettük. Minket az éneklés éltetett, bármilyen fizikai munka közben, főleg közösségekben: szövés, fonás, tollfosztás, kukoricahántás. Kb. 300 nótát gyűjtöttem össze, amit annak idején énekeltek. Segített feledni, ami nincs. Bátyám református kántor lett, sok-sok éneket tanultunk tőle is. Jó iskolába kerültem, két évig kórusban énekelhettem. Fiam profi zenész lett. Amikor megalakult a református kórus, nagyon örültem: itt a helyem! Szüntelen nagy lelkesedéssel várom az új énekeket. Az Úr lehetővé tette, hogy így áldjuk a nevét.

Bo Kyeung: Életemben a legszebb dolog Isten dicsérete, a hálaadás énekekben. Ez dallamos imádság. Szeretnék egész életemben Neki énekelni.

Baróthy Balázs: Megnyit bennem olyan kapukat és csatornákat, amelyeket magamtól nem tudok használni. Éneklés közben ezek feltárnak Istent dicsőítve, és érzem, hogy közelebb kerülök Hozzá.

Bánkutiné Mónika: A hangunk is Istentől kapott ajándék. A kórusal énekelve, közben egymásra figyelve vagyunk együtt harmóniában. Felemeljük, áldjuk és imádjuk az Úr nevét. Csodálatos érzés: zsolnárokkal és dalokkal dicsérni az Urat, közben szívünket hozzá emelni, és még közelebb érkeznünk Hozzá.

Juhász Alfonzné, Éva néni: Isten dicsőségére énekelni számomra lelki felüdülést jelent. Nagy örömöm a közösség, és nemcsak a lelki, hanem az imaközösség is. Köszönöm, hogy ilyen kórus tagja lehetek.

Kim Sun Taik: A kórus dicsőít. Örömmel végzem ezt a szolgálatot.

Nagy Jánosné Zsuzsa: Az Úr énekes dicsőítése olyan közel hozza Jézust hozzám, hogy szinte a mennyben érzem magam.

Kollár László: Feltöltődés minden alkalom, amikor az Urat dicsőítjük. Ez örömteli szolgálat. Egy Babits Mihály-vers jut az eszembe:

A második ének

Megmondom a titkát, édesem a dalnak:
Önmagát hallgatja, aki dalra hallgat.
Mindenik embernek a lelkében dal van,
és a saját lelkét hallja minden dalban.
És akinek szép a lelkében az ének,
az hallja a mások énekét is szépnek.

Kövári Éva: Meggyőződése, hogy az Úr vezetett mindig. Keresett engem, hívott, és hálás vagyok, hogy felelhettem hívó szavára: Itt vagyok. Középsiskolás koromban hallottam először a hívó szavát, ekkor vásároltam az első Bibliám. Különösen vonzott Taizé, ahol Isten dicséretében egyesülhet mindenki, egyszerű, de csodálatos énekekben. Hallgattam és énekeltem akkor még csak magamnak: „Ne félj, ne aggódj, ne sírj, ne bánkódj, ha tiéd Isten, tiéd már minden!” és: „Gyűjts éjszakánkba fényt, hadd égjen a soha ki nem alvó tűz...”

Amikor tanár lettem, a gimnáziumi kórusunknak is megtanítottam ezt. A gyülekezetben kaptam meg immár tíz éve a kórusalapítás feladatát. A múlt évben itt is elénekeltek ugyanezeket a biztató szavakat. Úgy érzem, ezt a gondolatot bízta rám az Úr, ezt kell hirdetnem, szóval, énekel. Végül minden választott, megtanult dalunk erről szól. Remélem, aki hallja őket, magával viszi, tudja, vigasztalást meríthet belőlük. A legnagyobb öröm számomra, hogy minden közös énekléskor újra és újra hallva az Úr hívó szavát, a kórustagokkal és a gyülekezettel együtt felelhetjük Neki: Itt vagyok. Itt vagyunk. Téged dicsérünk, Uram. Soli Deo Gloria!

Lejegyezte Kövári Éva, kórusvezető

Szolgálat a bábmiszióban

Mint mindig, most is jött a levél: kezdődik a karácsonyi bábmiszió időszaka. Habár nem tudtam, hogy miként is fogom összeegyeztetni a napi rutinnal, a rengeteg teendőmmel, de úgy gondoltam, hogy majd Isten gondoskodik erről, és segítségemre lesz a nehezebb percekben, napokon.

"Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt" (Fil 4,6).

Mert, ahogy azt sokan nem is gondolják, a felkészülés heteiben is van tennivaló, sok megpróbáltatás érheti a bábozót. A felkészülés első napjaiban meg kellett ismerkedni a bábozó társakkal, akik szinte mind különböző temperamentummal és fizikális lehetőségekkel bírtak. A bábdarab megismerése és a bábok mozgatásának tanulása sem elhanyagolandó feladatunk, de talán mindennél fontosabb az a lecke, hogyan figyeljünk egymásra és segítsünk ott, ahol csak tudunk, így könnyítve egymás terhein. Az állandóan változó tagokból összekovácsolódott csapatban mindig van valami közös, az egy közös cél: Isten dicsőségére szolgálni, Jézus szeretetét hírül vinni a hatvani és környékbeli intézményekben nevelkedő gyermekeknek.

A magam pörgős temperamentumával most sem volt könnyű, de „ha imádkozol, az Úr segít”, és ez most is így volt. Imádkozott az imacsoport (köszönet érte), imádkoztak a bábozók, és az Úr segítette a felkészülést, a bábelőadásokat. A felgyülemlett feladataim ellenére, nagy lelki békességben, szeretetben éltem meg ezeket a napokat. Csodálatos módon volt idő mindenre (gyerekek, család, munka), talán több is, mint máskor.

Nagy öröm, hogy sikeresen tudtuk közvetíteni Jézus születését, szeretetét sok intézményben. Hálás szívvel és szeretettel gondolok a bábozó társakra, a „fuvarozókra”, akik energiájukat nem kímélve szolgálták, hálás vagyok az intézményeknek, akik fogadtak bennünket és nem utolsó sorban a szervező testvérünknek.

Fehér Emese

2018 karácsonya előtt, két napon át, részese lehettem a gyülekezeti bábcsoport misziójának. A PANOV APÓ történetét adtuk elő. A szuper kis bábcsoport sokat segített. Volt olyan személy, akit csak a fellépés napján ismertem meg, mégis együtt tudtunk bábozni. Ha tévedtem, egy mosollyal jelezték és gyorsan a kezem alá adták a tárgyakat.

Óvodákban, iskolákban és a művelődési házban léptünk fel, ahol már szeretettel vártak. A gyerekek nagyon felkészültek voltak, és minden kérdésünkre ügyesen válaszoltak. Volt olyan felnőtt, aki elmondta, hogy nagyon elgondolkodtató volt a történet, így most már ő sem érzi magát egyedül, hisz Jézus mindig ott van vele.

Ahogy Panov apó segített az embereken, ugyanúgy segített a bábcsoport engem is a paraván mögött. Nagyon jó volt velük az együtt töltött idő.

Tóthné Mónika

SZÓRVÁNYAINK ÜZENETE

A koldustól kértem kölcsön!

Egyik délután hazafelé haladva, az útközben lévő áruházba igyekeztem. Sajnos, nem volt aprópénzem a bevásárló kocsi kivételére, mégis reménykedtem, hogy valamiképpen el fog rendeződni a dolog. Amint a bejáráshoz érek, látom, hogy ott áll egy szegényes, kéregető ember. Gondoltam, veszek neki valami ennivalót, biztosan éhes. Mikor közel értem hozzá, köszöntöttem, s megkérdeztem, nem tudna-e kisegíteni apró pénzzel? Zsebébe nyúlt, és már vette is ki a kocsit, majd átadta nekem. Én sem voltam hálátlan: kijövet átadtam neki az ajándék süteményt, ezt mondva: „fogyassza egészséggel”.

Kerékpáromhoz menve, valaki megvetően utánam szól: Maga ennek az embernek még enni ad? Válaszom ez volt: Nem a mi dolgunk itélkezni. Én azt tanultam a Bibliából, ha éhezik ellenséged, adj ennie! Hogy mondta? Elmondtam neki újra. Ezután jöttek a kérdések és válaszok sorozata. Nem vitatkozás volt ez, csupán beszélgetés, mely által felszínre jöttek a dolgok. Az ismeretlen próbált okoskodni, elbújni a vallásos élete mögé (templomba járás, rózsafüzér), de egy idő után sietősen köszönve elment.

Ebben a kis történetben nincs semmi különös. Mégis, hazafelé az úton nagy öröm született meg bennem. Íme, itt van néhány tanulság számomra:

1. A segítség és a megoldás az Úrtól jön, de nem tudjuk, hogy milyen úton (Péld 16,9).
2. Elém jött a 4000 ember megvendéglése, amikor oda kellett adni a két kenyeret és a kevés halat, hogy valami jó történjen (Mt 15, 34-36).
3. A reggeli igém üzenetté lett számomra: „míg időnk van, cselekedjünk jót mindennel” (Gal 6,10).
4. Az igazságért vállalni kell az elmarasztalást is: „Boldogok vagytok, ha szidalmaznak és háborgatnak titeket és minden gonosz hazugságot mondanak ellenetek énértetek (Mt 5,11). Hála és dicsőség az Úr Jézusnak, hogy ezen a kicsiny dolgon keresztül is gazdag áldást adott, melyben ott volt az Úr igazságáról való bizonyágtétel lehetősége is. Imádkozom a koldusért és a „gazdagért” is, hogy mindketten megtalálják Jézust.

Révész Andrásné
Kisvárdáról

„Az igazak segítséget kapnak az Úrtól, erőt a szükség idején.”

(Zsolt 37,39)

Mostanában sok áldást kap a családom Istentől, és sok megpróbáltatás is ér bennünket. Gyermekünk életében megannyi változás, tágabb családomban pedig komoly műtét, sőt haláleset is történt. Hálás vagyok az Úrnak, hogy mindezek terhét nem egyedül kell cipelnem, átadhatom Neki imádságban ezeket.

Igazából folyamatosan imádkozom – nemcsak a megszokott csendességben, hanem bármikor; az utcán, főzés közben és az esti teendők közben is. Egyik este történt, hogy ismét az Úrra bíztam aggódó szívem terheit, amikor Isten egy gondolatot préselt át a fejemben. (Szükség volt erre a szeretetteljes erőszakra, mert túl hangos volt az én aggódó könyörgésem...) Rögtön tudtam, hogy ez nem a saját gondolatom.

Ezt kérdezte tőlem az Úr: „Elhiszed, hogy legalább úgy szeretem a gyermekéidet, mint te? Anyira szeretem őket, hogy az enyémet odaadtam értük!”

Ezt az értelmekkel mindig is tudtam, de Isten azt akarja, hogy a szívemmel is tudjam: Ő nálunk sokkal jobban szereti, segíti és gondozza őket! Az Úr Jézus ezzel eloszlatta aggodalmaimat. – Ám tovább is segített engem; arra is megtanított, hogy ne akarjam a nehézségekből kiváltani őket, mert azt Ő már megtette a golgotai kereszten. Engednem kell őket küzdeni, csalódnai, majd az Úr Jézussal győzelemre is jutni. Ezt nem spórolhatom meg nekik.

Pádárné Hajdu Judit
Bátonyterenye

Lőrinci

Jobbágyi imaóra

HIVOGATÓ

Ünnepi alkalmaink rendje Hatvanban

Nagyhét szerdáján és csütörtökén úrvacsorai előkészítő alkalmak: 18:00 órakor

Nagypénteken 10:00 órakor és 18:00 órakor úrvacsorás istentisztelet

Nagyszombaton 16:00 órakor gyermekeink szolgálata, evangelizáció

Húsvét mindkét napján 10:00 órakor úrvacsorai közösség

A szórványokban a szokott rend szerint találkozunk.

Az idei kiemelt missziós alkalmaink - eseménynaptár

Május 11-én

Gyülekezeti túra Hollókő – Jobbágyi – Hatvan.
13:00-kor Indulás Hatvanból,
16:00-kor Jobbágyiban közös éneklés, igei üzenet,
bizonyágtételek és agapé.
18:30-kor indulás haza.

Május 18-án

Imanap a Keresztény Fesztiválért 16:00-kor

Felelős szerkesztő: Dr. Tatai István
Tördelő-technikai szerkesztő: Petrovics Benedek
Nyelvi korrektor: Kővári Éva
Honlapszerkesztő: Fonyódi Imre

Munkatársak: Bo Kyeung, Fonyódi Imréné,
Kuti Marietta, Nagy Zsuzsanna,
Pádár Zoltán, Tóth László

Kiadó: Hatvani Református Egyházközség
Szerkesztőség: 3000 Hatvan, Dózsa tér 9. Telefon: 37/342-327
A Hatvani Református Egyházközség számlaszáma: 11705008-20381477
A LÁMPÁS honlapunkon is olvasható: hatvanref.hu
A cikkeket a hatvan@reformatus.hu címre várjuk.

Május 19-én

10:00-kor konfirmációs istentisztelet

Május 25-én

15:00-kor KERESZTÉNY FESZTIVÁL Hatvan főterén. Szolgálnak Hatvan város ökumenikus közösségei.

Június 2-án

15:30-kor Szórvány-csendesnap Bátonyterenyén. Autóbusz indul Hatvanból 14:15-kor, megáll Jobbágyinál 14:45-kor, Pásztón az evangélikus templomnál 15:00-kor.

Július 22-26

Ifjúsági-családos konferencia Vajtán. Jelentkezés a szokott módon Juhász Bernadettnél.
Témánk: Az igaz istentisztelet

Augusztus 4-én

Izrael-vasárnap 10:00-kor az istentiszteleten

Augusztus 14-17

Gyermektábor Hatvanban (szerdától – szombatig)

Augusztus 31-én

Buszos kirándulás: Hatvan – Ragály – Aggtelek – Hatvan. Indulás reggel 7-kor. Támogatott részvételi díj, belépővel, egységesen 3000 Ft/fő

Szeptember 15-én

Kékkeresztes csendesnap 10:00-kor

Szeptember 22-én

Kórusunk koncertje 10:00-kor az istentiszteleten

Adó 1%-os felajánlások:

Magyarországi Református Egyház
Technikai szám: 0066

Parakletos Alapítvány
Adószám: 19045229-1-03